

Megszentelt élet a közösségi lelkiesség fényében

Szerzetesnők találkozója

Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola

2011. február 5.

Antalóczy Ági és Béla tanúságtétele

ÁGI

Antalóczy Ági és Béla vagyunk. 30 éve vagyunk házasok, 4 gyermekünk van. Béla az Új Embernél dolgozik, én a Szt. László Gimnázium könyvtárában. Mindketten keresztény családból származunk. Először én ismertem meg a Fokoláre lelkiiséget, majd rajtam keresztül Béla is. Nagy hatással volt ránk, bekapcsolódtunk a Mozgalom életébe. Az együtt járás időszakában Isten szívünkbe adta a vágyat: ketten egynek lenni és erről tanúságot tenni a világban. A házasságkötésünk Szövetsége: „*kész vagyok az életemet adni érted, én is érted*”, ez lett az alapja közös életünknek. A pap a Szentháromságot állította elének példaképnek. Nem volt más vágyunk, mint így élni. Úgy éreztük, hogy ez a lelkiesség – melyben egyre inkább elmélyedtünk – segít majd ennek megvalósításában. Szentmisékre nehezen jutottunk el. A faluban nem mehettünk, mert megfigyeltek, ezért a szomszéd városba jártunk. Az egyik vasárnap nem tudtunk elutazni a szokott misére és Béla a helyi templomba ment. Másnap reggel a munkaértekezlet után behívatta őt a helyi párttitkár, aki az egyik legjobb barátunk volt és mondta, hogy legyen önkéntes rendőr vagy párttag. Béla nemet mondott. Még aznap megkapta a felmondását azzal a kitételrel, hogy a lehető leghamarabb hagyjuk el a szolgálati lakást. Akkor a 8. hónapban voltam, a 2. gyermekünket vártuk. Másnap egy közeli városból a helyi OTP-ből kaptunk egy értesítést, hogy azonnal átvehetjük az új lakás kulcsait, amire évek óta vártunk. Mindezt Isten gondviselő szeretetének éreztük.

BÉLA

Ezekben az években gyakran látogattak bennünket a fokolárból. Egyszer valaki azt mondta: „*Beszélgessetek, mindig beszélgetek! Mindent mondjatok el egymásnak.*” Akkor még nem értettük, hogy ez miért olyan fontos egy házaspár életében. Közös éveink elején sikerült gyorsan szembesülnünk azzal a ténnyel, hogy az eddig ideálisnak és tökéletesnek vélt párunk hibákkal és gyengeségekkel rendelkezik és az addig oly vonzó hasonlóságok, mintha kezdtek volna idegesítő különbözőséggé válni. Pl.: Ági mindig ügyesen díszítette a lakást az évszakoknak megfelelően. A díszítés közben remek ötletei támadtak a bútorok jobb elrendezésére. Így egy alkalommal késő este hazaérve a munkából már csak a nagyobb bútorok mozgatása maradt feladatul. Amikor már biztos voltam abban, hogy ez nem álom, nekiláttunk az átrendezésnek. Mikor készen lettünk, láttuk, hogy ez nem jó, a régi elrendezés a jobb, így visszapakoltuk az egészet. Szép este volt.

Az ehhez hasonló s még nehezebb pillanatok arra sarkalltak bennünket, hogy még inkább próbáljuk meg Istennel megélni hétköznapijainkat. Chiara Lubich szavai is folyamatos újrakezdetre sarkalltak. Bár egy-egy fájdalom, vagy félreértés sokszor arra hívott bennünket, hogy a magányt, a csendet és az elvonulást válasszuk, de egy idő után megértettük, hogy egymásban egy új módon szerethetjük Krisztust azzal, hogy beszélünk, kommunikálunk. A veszély, amitől mindenki fél, hogy a párbeszéd veszekedéssé fajul. Jobb a békesség, a legbiztosabb a csend és a magány. Azonban a szeretet erőt ad, hogy kockára téve a látszólagos békességet elkezdjük a párbeszédet. A mai napig minden alkalmat meg kell tudatosan hódítanunk, hogy épüljön köztünk az egység. Pl. amikor reggel fölkelek, akkor én legszívesebben csöndben innám meg a kávémat, hiszen még félig alszom, max. azon gondolkodok, hogy mi minden vár rám

aznap. Ági viszont, aki korán kel, arra vágyik, hogy egy közös beszélgetéssel induljunk neki a napnak. Sokszor tudatosan veszek erőt magamon, hogy kezdeményezzek egy beszélgetést s így is épüljön köztünk a kapcsolat.

ÁGI

Ha pedig mégsem így történik, akkor Bélán keresztül lehetőséget kapok arra, hogy szerethessem a fájdalomban és a hiányban jelen lévő Jézust. A közös imádság is segít abban, hogy növekedjen közöttünk az egység. Ez nem mindig könnyű, hiszen csak akkor vagyunk erre képesek, ha tiszta szívvel állunk egymás és Isten előtt. Az ilyen pillanatokban képesek vagyunk megújítani a Kölcsönös Szeretet Szövetségét, amire építettük egész közös életünket és újra ki tudjuk mondani: „*kész vagyok az életemet adni érted, én is érted*”. Sokszor vannak kitüntetett pillanatok az életünkben, amikor a megélt evangéliummal kapcsolatos tapasztalatokat osztjuk meg egymással. Ezek természetfölötti ajándékok, melyek táplálják egymás iránti konkrét szeretetünket. Elmondjuk egymásnak, hogy a nap folyamán hogyan sikerült, vagy éppen nem sikerült elsőként szeretnünk, sikerült-e Jézust látni az emberekben. Egy-egy családi vacsora közben néha a gyermekeinket is sikerül ilyen beszélgetésekbe bevonni. Elkötelezett életet élve a közösség számunkra egy fajta lelki otthon, ahová hetente eljárunk – Béla a férfi fokolárba én a női fokolárba.

BÉLA

Egy nap közösen úgy döntöttünk, hogy családi házba költözünk. A magas ingatlanárak miatt azonban erre nem sok esélyt láttunk. Gyermekeinkkel együtt, közös imában, hittel kértünk, bízva Jézus ígéretében. Rövid időn belül mindannyiunk örömeire rátaláltunk a megfelelő házra. Gyakran kérjük közösen Isten kegyelmét növekvő gyermekeinkért is. A kamaszkor számunkra is kihívást hozott, folyamatos próbatételt a kapcsolatainkban. Az egyik fiunkkal pl., a családi értékrendünket meghatározó kérdésben nem értettünk egyet, és ezt határozottan meg is mondtam neki. Ő ezek után úgy döntött, hogy elmegy otthonról. Mindezt telefonon közölte Ágival, aki érezte, hogy nem mindegy, mit válaszol. Sikerült egy találkozást megszervezni. Előtte megígértük egymásnak, hogy egyként éljük az előttünk álló pillanatokot, hogy kölcsönös szeretetünk által Jézus legyen az, aki hazavonzza a fiunkat. Így is történt és helyreállt a béke közöttünk. A család számára fontos, hogy lehetőség szerint együtt töltsük az estétet. Úgy döntöttünk, hogy ennek érdekében időben abba hagyom a munkát annak ellenére, hogy egy ilyen döntés oda is vezethet, hogy elveszítjük egész egzisztenciánkat. Mi azonban Istent tettük életünkben az első helyre, s ezért Tőle várunk mindent. Őbenne bízva mertük konkrétan is megvalósítani ezt az ötletet. Nagy segítség ez abban, hogy ne a munka legyen számomra a legfontosabb.

ÁGI

Életünk állandó dinamizmus család és fokolar között, hogy a megélt szeretetet vihessük sokaknak, pl. a munkahelyünre vagy a ránk bízott családoknak. Részt veszünk az egyházmegyei Tanácsadó Testület munkájában, valamint építjük a kapcsolatot a Katolikus Egyházban tevékenykedő Mozgalmakkal. Boldogok vagyunk, és nagy hála van a szívünkben, hogy Isten megajándékozott bennünket ezzel az új Karizmával, ami életünk legnagyobb gazdagsága. Egyetlen vágyunk, hogy minél több emberrel megoszthassuk.